

H Á B O R Ű S K A R Á C S O N Y

Dicsőség a mennyben az Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek! — éneklük karácsonykor a gyermekek. Az ember akaratlanul is felsóhajt: milyen messze estünk a szenteste békebeli hangulatától... Sziporkázó csillagok helyett repülőgépeket kutatunk a bársonyos égen, a karácsonyfa nem roskadozik a jótól, a terített asztal szerény s a családi kör csonka. Jóakarátú együttműködés helyett élethalálharcukat vívják a népek.

Eltűnt-e csakugyan a békesség és a jóakarát a világból? Nem érezzük-e naponta a rideg történelmi megrázkódtatások közepett a magyar élet egyre fényesebb, éltetőbb melegét?

Talán még sohasem voltunk ennyire egyek. Az egyforma kenyéradag, a fűtött szobába összeszoruló család, a harctérre küldött csomag gondja azonos feladatok elé állítja az ország apraját-nagyját. Országok és földrészek kemény küzdelmében az egymáshoz tartozó, egyvérű-egynyelvű emberek testvérként fogóznak össze. A testvériség fogalma megtelt élő, édes valóság-izzel, a nemzet testébe azok is beolvadnak, akiket eddig a sors bőkezűsége, vagy a nyomor visszatartott magyarságuk átérzésétől.

A tomboló gyűlölet világában mintha az otthonokba menekült volna a segítőszándék és a szeretet. Mindnyájan azon törjük a fejünket, hogyan tudnánk a hadbavonultak családjainak is juttatni a mienkből, miként süssünk tésztát a honvédnek a kimért ételmezszeradagból? Események zajlásának külső zürzavarában adakozó jóság, szent összhang, boldogság születik a szívünkben. Csodálkozva ébredünk a régi igazságra, hogy a lelkek békéje nem szerencsés körülmények eredője, hanem mindnyájunk belső fejlődésének diadala.

A jómódú család mosolyogva viseli a lemondást, a szegény szülők tehetséges gyermekei nem bizakodnak el, ha megnyílik előttük a jövő. Mindnyájan érzik, hogy a nélkülözést, honvédelmi szolgálatot, szüntelen munkát közös kifejezéssel magyar kötelességnek nevezzük.

E nagy kiegyenlítődési folyamatban a család fogalma nemzetté szélesedett. A karácsonyfa sugárzása sem marad meg a lakások falai között, hanem az ország határain túlra, honvédeinkig hatol. Mindenki érzi, hogy idei karácsonyunk melege csak abból az áldozatból fakadhat, melyet honvédekért és családjaikért hozunk. Senki sem tudna zavartalanul örülni addig, míg családtagjain kívül a névtelen katona karácsonyáról nem gondoskodott.

Az eljövendő békét nem a kényelem és a bőség varázsolja majd széppé, hanem a napjainkban születő erkölcsi nemesség. A gyermekek ma nem azon törik a fejüket, hogy milyen kívánságokkal ostromolják a karácsonyi angyalt, hanem a honvédeknek küldött ajándékokban igyekeznek minél nagyobb ötletességet kifejteni. Megható a fontoskodó kicsi elemisták, nyurga serdülő lányok, barkácsoló kamaszfiúk iparkodása. Levelet írnak, kötnek, faragnak, betlehemes játékokat tanulnak, csomagolnak, gyűjtenek... Edesanyjukhoz, öregszüleikhez annál könnyebben fordulnak segítségért, mivel ők is hasonló céllal mesterkednek.

Bizonyára egymást is meglepi majd apró ajándékokkal, de addig nem törődnek mással, míg az orosz mezőkre induló csomagok s a hadvavonultak hozzátartozóinak szánt meglepetések el nem készültek. Iskolafolyosókon, villamoson, társaságban csak a kötött-holmik, pehellyel bélelt csuklyák, tartós sütemények mesterfogásairól folyik a szó...

A család ünnepe a nemzet karácsonyává emelkedett, noha a családi élet bensősége, mint valaha. A kegyetlen távolban harcoló fiatal férjet idehaza újszülött csecsemő várja... az ifjú feleség fájdalmas sóvárgását az útban levő, bimbózó élet öröme csillapítja. Karácsony a Gyermekek születésének ünnepe. E viharos, bizonytalan időkben több gögicselő apróság tanúskodik a magyarság életerejéről, mint a nyugodt, meddő, munkanélküliségtől terhes „békében“. Tudat alatt érzi a szülő, hogy a gyermek jövőjét nem a szűkkeblűen kuporgatott vagyron, hanem a pezsgő, fejlődő közösségi élet biztosítja. A sötét világban kigyúló karácsonyi fényeket új testvérkéek csillogó szempárja bámulja boldogan... A küzdelmet bátran vállaló magyar családok körében bizony nem érezzük időszerütlennek a karácsonyi dallamot: „Dicsőség a mennyben Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek!“

Csoda-e a családok lelkében csírázó hősiesség? A megpróbáltatás és a nélkülözés nem válthatná-e ki rossz tulajdonságaikat? Most érik talán a lelki vetés?

A népművelés munkatársai Istentől kapott karácsonyi ajándéknak tekintik, hogy a magyarság az általuk tört úton halad.

A karácsony az otthon ünnepe. A lélek diadala, hogy a magyarság „hazatalált“, s mindenütt otthon érzi magát, ahol magyar testvérével együtt énekelhet. Az orosz pusztaságon s a családfő nélkül ünneplő otthonokban nincs senki egyedül.

Isten dicsőségéért élő, jóakarátú magyar emberek közösségében nyugodtan, szívből kívánhatunk egymásnak „áldott karácsonyi ünnepeket!“

Sz. Weress Jolán

